

# A Benjamin Braddock-monológ

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVIII. évfolyam, 9. szám, 2024. március 1.

Úgy csinálom, hogy ne vegye észre a rajongásomat. Jobban kell figyelni, hogy valaki ezt észrevegye. Abból áll például, hogy mindig vele vagyok, és nem is akarok máshol lenni. Hogy figyelem a tarkóját, miközben az íróasztalnál ül és egy vázlatot rajzol, bejelöli az ablakokat és az ajtókat a vonalakon, számokat ír a vonalak mellé. Amikor nincs otthon, hozzáérek a kávésbögréjéhez, a pizsamához, a vonalakhoz, az ajtók helyéhez, amiket előző nap rajzolt, vagy belenyúlok a szennyesbe, és kiveszem valamelyik ruháját, hogy megszagoljam. Minden szagát ismerem. Megjegyzem, melyik épületről mit mondott, ahogy sétáltunk az utcán, fel tudom idézni, hogy egy épület hányban épült, és miért érdekes, pedig nem érdekel az építészet. Hogy azon az útvonalon megyek dolgozni, amin együtt szoktunk a piacra menni, pedig ez tíz perc kerülő. Aggódok, ha nem ír egész nap, de nem mondom neki, amikor ír, és én se írok, mert félek, hogy nem válaszol vagy elbízta magát. Sokat dolgozom rajta, hogy a rajongásom láthatatlan maradjon a számára.